

Rejsehue. Hans Haandkuffert, Hattefuttal og øvrige Rejse-
udstyr var dertil af første Sort og skinnede af Nyhed.

Et Par vadmelsklædte Bønder veg helt forskrækket til Side
for ham. Med Tilfredshed hørte han den ene af dem hviske til
den anden:

„Monstro, te det sku være ham, den unge Grev Frys?“

Skønt han telegrafisk havde meldt sit Komme, var der Ingen
til at modtage ham. „Desbedre“ — tænkte han — „saa har jeg
frie Hænder!“ Og han bestemte sig til at tage ind paa et Hotel,
hvad der i enhver Henseende vilde være ham bekvemmest.

Men just som han vilde stige ind i en af de to Hotelomni-
busser, som holdt udenfor Stationsbygningen, fik han Øje paa
Eberhard, der langsomt kom gaaende ovre fra det lille Lyst-
anlæg lige overfor Stationen. Per forstod straks, at Broderen,
der var saa omhyggelig for sin Værdighed, havde oppebiet To-
gets Ankomst derovre i Anlægget, for at det skulde tage sig ud,
som om han halvt tilfældig var kommen forbi her paa en Spa-
seretur, — og uvilkaarlig trak han paa Skuldren deraf. Den
Slags Overlegenhed, der i gamle Dage havde kunnet opirre ham,
vakte nu kun hans Medynk.

Da Broderen saae Per staa der og forhandle med Hotelkarlen,
blev han aabenbart lidt opskræmt og forstærkede sine Skridt.

„Du vil vel ikke tage paa Hotel?“ sagde han, næsten før de
havde hilst paa hinanden.

„Jo,“ svarede Per. „Jeg anser det under de forhaanden-
værende Forhold for rigtigst ikke at gøre Ulejlighed derhjemme.“

„Men der er gjort et Værelse istand til dig, og vi har god
Plads. Mo'er vil sikkert tage dig det meget ilde op, dersom du
lægger dig ind paa Hotel!“

„Ja ja — naar du mener det, saa —. Vil De da skaffe mig en
Drager.“

De sidste Ord rettede han til Hotelkarlen. Hvorpaa han gjorde
Eberhard et Spørgsmaal om Faderens Befindende.

„Fader har sovet siden iafes. I det hele ligger han nu mest
og døser. Han har i det sidste Døgn kun været ved Bevidsthed
af og til.“